

е само

весело о-ке,
щомъ вече е въ ржцетѣ ти
пакета
съсь твоя малъкъ чекъ,
о —

мистеръ Жекъ!
Затуй,
отново
завъртамъ

кондензатора:
отъ полюситѣ —

презъ екватора —

хлуе
вѣтъръ
електриченъ.

Протича,
като въ кошерь налетялъ,
и съска

шепота
на хиляди уста.
Азъ търся смисъла
на този здавенъ

тътенъ,
на тия тряскащи ядра,
които пискатъ
или
заглъхватъ

въ смѣтенъ

екъ —

дълбоко —

сякашъ

въ земнитѣ недра —

и чувамъ: